

מצוה שעמלו בה מרגישים כלפיה חביבות מיוחדת

מרגיש מחובר וקשור אליה, והיא חביבה עליו יותר מדברים מפורשים שלמד בקלות.

וככל שאדם שיודע יותר להעריך את החשיבות של עסק התורה - כך הוא נהנה ושמח יותר בכל עמלו שהוא עמל בה, וממילא יש יותר קשר אליה!

צריך לדעת שזה ההנאה הכי גדולה שיש בבריאה - הנאה שנשארת לנצח נצחים!

יש הרבה שרוקדים ושרים 'ברוך אלוקינו שבראנו לכבודו... ונתן לנו תורת אמת', אבל אם נתבונן במילים האלו, ונרגיש את הזכות הזו, נשמח ונגיל הרבה יותר.

אלא בתו כיון דאתיא מדרשא חביבא ליה, כולהו נמי מדרשא אתו? נהי דלענין ייבום אתיין מדרשא, עיקר איסוריהו בהדיא כתיב בהו, בתו עיקר איסורא מדרשא. [ב:]

יש להבין מדוע התנא מחבב דין שנלמד מדרשה, יותר מהלכה שכתובה במפורש?

מסביר מרן הגראמ"מ שך זצוק"ל שהרי מצינו [בב"מ לח.]. שהמפקיד פירות אצל חבירו אפילו הן אבודין לא יגע בהן, והסביר רב כהנא שאדם רוצה בקב שלו מתשעה קבים של חבירו.

הדברים לא אמורים רק לגבי פירות, אלא גם על כל דבר שאדם עושה - סוגיה שאדם השקיע בה מאמץ וטירחה - הוא

מי שמתבונן במה שהוא עושה - החיים שלו מתרוממים!

מסוגל להעניש הרי זה כשני רשויות ח"ו, אלא מדובר על 'יראת הרוממות', שהיה צד לכבד אותו מצד עצם הקדושה שלו.

ונלמד כאן שהענין של הכיבוד הוא להרגיל אותנו לזכור לפני מי אנו עומדים - ולכן חייבים לגלות רגישות גבוהה כלפי דברים שה' ציווה לכבד.

כך גם על המזבח שנאסר לעלות אליו במעלות - אפילו שאבנים 'אין בהם דעת להקפיד על בזיונם', הדרישה היא מאתנו לרומם ולכבד את חפצי ה', ולזכור את מי שנתן לנו אותם.

זה גם הסיבה שחוששים לבושתו של הפת ומכסים אותו בקידוש - כיון שבדרך כלל הוא קודם לברכה, יש לו חשיבות, וצריך לכבד ולנהוג כלפיו ברגישות.

כולם מכסים את הפת - אבל מי שמתבונן במה שהוא עושה, החיים שלו מתרוממים - לזכור ולחיות עם מי שאמר והיה עולם, וציווה ונבראו, ונהיה אדם אחר לגמרי!

נאמרה שמירה בשבת ונאמרה מורא במקדש, מה שמירה האמורה בשבת לא משבת אתה מתיירא אלא ממי שהזהיר על השבת, אף מורא האמורה במקדש - לא ממקדש אתה מתיירא, אלא ממי שהזהיר על המקדש, ואי זו היא מורא מקדש? לא יכנס אדם בהר הבית במקלו במנעלו בפונדתו ובאבק שעל גבי רגליו ולא יעשנו קפנדריא ורקיקה מק"ו. [ג.]

יש להבין מה היתה הסברא לחשוב שצריך להתיירא מהמקדש עצמו?

מסביר מרן הגרא"ל שטינמן זצוק"ל שהתורה מצפה מאיתנו לנהוג בעדינות מיוחדת - ובמיוחד עם דברים מקודשים, שנדרש לכבד אותם כראוי.

וראה בתוספות שמיאביו היה פשוט שהיראה היא לא מאביו עצמו - שח"ו יחשב כע"ז, אלא רק בגלל מי שציווה להתייראות ממנו, אבל ב'מקדש' היה שייך לחשוב שצריך להתיירא מהמקדש עצמו.

כמובן לא מדובר על 'יראת העונש' - כי מי שחושב שהמקדש

מדוע ב'מקדש' יש מורא מקדש - אבל לא אהבת המקדש?

להיכנס רק ע"י אהבה ושמחה, ואילו קדושת המקדש היא בגלל ששם השכינה בחרה לשכון - וממילא באה אלינו היראה.

מהיסודות של מקום המקדש היה כשיעקב חלם על הסולם, ומיד כשקם והבין את קדושת המקום הנורא הזה - בנה שם מזבח, כדי לחבר את ההבנה למעשה!

גם בצלאל שבנה את המשכן היה בעל השגות עילאיות וידע בחכמתו לצרף אותיות שנבראו בהם שמים וארץ, אבל המעלה שלו היתה שסידר וביצע למעשה את בנין המשכן.

כי אין די ביראה מופשטת, פחד מקפיא ומצמית - 'יראת העונש', אלא אדרבא היראה צריכה להניע אותנו לעשות רצון הבורא בזריזות - 'יראת הרוממות'!

נאמרה שמירה בשבת ונאמרה מורא במקדש, מה שמירה האמורה בשבת לא משבת אתה מתיירא אלא ממי שהזהיר על השבת, אף מורא האמורה במקדש - לא ממקדש אתה מתיירא, אלא ממי שהזהיר על המקדש, ואי זו היא מורא מקדש? לא יכנס אדם בהר הבית במקלו במנעלו בפונדתו ובאבק שעל גבי רגליו ולא יעשנו קפנדריא ורקיקה מק"ו. [ג.]

הגאון רבי שלמה ולבה זצוק"ל מעיר שלגבי המקדש מצאנו מושג של 'מורא מקדש', ולגבי התורה מדברים תמיד על 'אהבת תורה'.

אבל לא מצינו להיפך - 'אהבת מקדש' או 'יראת התורה'... חכמת התורה נועדה להיכנס אל ליבנו ומוחינו, והיא יכולה